

[Knud Kristensen.]

bestod i at multiplicere med det samme Tal: hvis Ejendomsskatterne ikke var multipliceret med mere end $2\frac{1}{2}$, men de andre med 5, var dette Udtryk for, at Ejendomsskatterne var for lave. Efter denne Betragtning skulde altsaa den skattemæssige Lighed bestaa i, at de forskellige Skatter skulde forøges procentvis lige meget. Jeg synes, det er lidt voveligt at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen at prædike denne Lære, for hvis vi, hver Gang vi forøger Grundskatterne, ogsaa skal forøge de andre Skatter, er hans Teorier fuldstændig uigennemførlige. Men det er selvfølgelig ikke Retfærdighed. Nej, Retfærdighed — det paa pegede jeg jo netop — er noget helt andet. Det var en anden Sag, hvis Ejendomsbesidderne kun betalte Ejendomsskatter; men Ejendomsbesidderne betaler jo ogsaa alle de andre Skatter paa fuldkommen lige Hammel, efter akkurat de samme Regler, som alle øvrige Skatteydere i Landet, og *desforuden* skal de betale dette her. Det er det, jeg forstaaer ved en Særskat, at man betaler lige med alle andre og saa af en eller anden Grund betaler en ekstra Skat. Jeg kan ikke forstaa andet end, at det er en Særskat, og det har jeg benævnt den. En Særskat kan ganske vist ogsaa være retfærdig; men jeg mener ikke, denne Særskat i den nuværende Situation er retfærdig, idet det ikke er en Fordel at have sin Formue anbragt i Landejendom, og der er derfor ingen Grund til at beskatte Landejendomsbesiddere særligt.

Saa var det ærede Medlem Hr. Hans Hansen jo ogsaa inde paa, hvorledes en Halvdel af en Kommune vilde faa Skattepaalæg og den anden Halvdel en Lettelse, og det skulde selvfølgelig være en stor Gaard, der skulde have Lettelsen, og de mange smaa, der skulde have Paalæg; for det var der jo mest Agitation i. Men det ærede Medlem maa jo huske, hvad det var, jeg sagde. Jeg sagde ikke, at der skulde noget Paalæg paa de andre; jeg sagde, at denne Lettelse, der var Tale om, denne Besparelses dels gennem den almindelige Lovgivning og dels med Hensyn til Vejene skulde fortrinsvis komme Ejendomsbesidderne til gode, fordi de har denne Særskat. Derfor bliver der ikke Tale om en Skatteforøgelse for de andre. Det er kun det, man opnaar ad disse Veje, som fortrinsvis skal komme Ejendomsbesidderne til gode, fordi det netop i en Situation som den, vi er inde i, ikke er en Fordel at have sin Formue eller sin hele Økonomi knyttet til en Landejendom.

Og saa er der selvfølgelig Godsejerne. Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen er jo Repræsentant for Retsforbundet, og det maa altsaa have noget med Ret at gøre. Hvorfor skal nu en Godsejer, hvis hans Formue og Indtægt er akkurat den samme som en Sagførers eller en anden Mands, betale 10—20—30 Gange saa meget i Skat som den anden? Kan det ærede Medlem Hr. Hans Hansen forklare mig Retfærdigheden deri? Nej, Hensigten er blot at sætte disse Ejendomsbesiddere, store og smaa, op imod hinanden ved at paa pege, at nu faar han Lettelse, og saa skulde den anden ogsaa have Lettelse. Ved at vække denne Misundelse vil man sætte dem op imod hinanden, og derigennem vil man splitte dem og ødelægge Enigheden i Kravet om Ligestilling med andre Erhvervs Udøvere og andre, som har deres Midler anbragt paa anden Maade. Det er det, jeg kalder Uretfærdighed.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen sagde ogsaa, at hvis vi havde lettet Skatterne, vilde de nuværende Ejendomsbesiddere have akkurat den samme Gæld, som de nu har. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen vil paa staa, at Ejendomsbesidderne er saa ufornuftige, at de vilde bruge alle de Penge, de har. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Hans Hansen bærer sig saaledes ad, men de fleste Landmænd gør det ikke.

Formanden: Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er Vurderingerne, der er til Behandling; det er ikke Skattespørgsmaal i al Almindelighed.

Knud Kristensen: Maa man ikke imødegaa en tidligere Talers Bemærkninger? Ja, ja, saa maa vi afvente en anden Lejlighed.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg tror dog ikke, man vil faa ret mange til at gaa ind paa, at man er lige godt stillet, enten man faar store offentlige Byrder, eller man kan nøjes med smaa. Saa ufornuftige er Folk ikke. Og hvis de var det, var det virkelig deres egen Skyld, og de maatte da tage Skade for Hjemgæld. Men hvis det offentlige plyndrer dem, maa man kritisere det offentlige derfor, og det er det, jeg har tilladt mig at gøre.

Hans Hansen (Rørby): Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen begyndte sin Tale i anden Omgang med at sige, at han følte, at der havde været en vis Fortrydelse hos os, fordi det ærede Medlem havde